

JISKŘIVOST

F. HEIN

Vánoce roku 1957.

Slova? Slábnou na rtech.
Myšlení? Mizí.

1. Upřímnost – pravdomluvnost. Přirozená veselost.
2. Temeno hlavy – netělesnost. Radostivost Poznání.
3. Hvězdy se třpytí – temeno hlavy svítí.
4. Lehkost pravé Radostivosti. Netělesnost Blaženství.
5. Námaha dlouhých vět. Svěžest slova jediného.
6. Štěstí člověka? Neštěstí následuje.
7. Štěstí Nebes? Je přirozené.
8. Prvé? Chvilkové. Druhé? Bez hranic.
9. Poznání? Znalost vnitřních Himalájí.
10. Nepoznání? Znalost zevních hor.
11. Zjev těla? Přirozenou cestou se sypající.
12. Anebo: „Bez funusu mizí“.
13. Prvé i druhé? Stejně je si v Poznání.
14. Jediné je Probuzení. Ne dvojí.
15. Není zákonů. Není předpisů.
16. Není Mistrů, ani žáků – samotřpytné pulsování.
17. V atomu Poznání dvojnost mizí.
18. Parinirvána? Není více než zjevná je Nirvána.
19. Pojem slov je matoucí.
20. V těle? Bez těla? Jedno – stejné.
21. Chtítí? Samsára. Nechtítí – puls Nirvány.
22. A přece: Pohyb i ne-pohyb – je Jediné.
23. A přece: Vznět z Klidu vybíhá – Samočinně.
24. A přece: Poznání? Je ne-poznání.
25. A přece: Ne-poznání – je Poznání.
26. Chtítí? Je pohyb. Nechtítí – je ne-pohyb – klid.
27. Co nemá pojmenování, není tím, co pojmenovat lze.
28. Co třpyt jen přijímá, není Tím, co Samotřpytností je Sebe.
29. A přece – kupodivu: Oboje jedno je.
30. Tisíc tisíců? U rozumu milion.
31. Tisíc tisíců? U ne-rozumu – nic.
32. Mnohé „iliony“ astronomů nejsou Tím, co čísla nelze vyjádřit.
33. Puls Jednoho – není pulsováním tisíců. Puls tisíců – není pulsování T o h o !
34. Nevědět? Je Nádhera. Vědět? Jest bída.
35. Nádhera? Není příroda, která o sobě neví.
36. Jeden vznět? Je horou nevědění. Tisíc vznětů? Hmotná Himalája, v nichž bída.
37. Svět? Zná dvě lenosti. Hmotnou a mentální.
38. Mudrc? Zná Lenost třetí, kterou je nutné psát velkými písmeny.
39. A tato Lenost? Současně kraluje veškeré činnosti.
40. Jediné cvrlikání vrabci stačí.
41. To – jež Neproměnné? Sobě též vždy postačí.
42. Přemnohé mají tvorové šaty. S jediným však jen stačí.
43. Tisíci jazyky dvounozí hovoří. Bída mnohosti.
44. Jediný jazyk jen potřebují k ohýbání. Radost Jednoty.
45. Kde je s t ř e d ? Všemi směry se rozbíhá.
46. Kupodivu však: Je stále nepohnutý.
47. Kde naleznu Skvělého, který počítat neumí? Kde toho, kdo zapomněl – že dvě a dvě jsou čtyři?
48. Co jste svým dospěním „dospěli“ ztratili? Mnoho!
49. A co jste získali? V pravdě ničeho.

50. Kde naleznu toho, jenž vskutku bezelstný?
51. Kde září úsměv nefalšovaný?
52. Kam se vám ztratil úsměv ten, „dospělí“?
53. Když zjeviti se má – není místa pro vaše vědění.
54. Temeno hlavy – Samozárnost – Samoblaženství.
55. Kde jsou pocity těla? Kam zmizely?
56. Samotřpyt – Poznání. Spatřit chceš-li – nevidíš.
57. Třpytivost rozlévá se. Chceš-li zachytit – nezachytíš.
58. Příbuznost jednoho je nejen s dvounohým, ale se všemi.
59. Volá nutnost – velkého Soucítění.
60. Nutnost této nelze se vyhnouti, proto, že mnohý chce se vyhnout.
61. Proto – že chce se vyhnouti – nevyhne se.
62. Utrpení přichází právě pro toto vyhýbání se.
63. Kdo povrchem jen miluje – soucítí – nerozumí.
64. Blesk rozt'al temnoty. Kam zmizely? Nikdy nebyly.
65. V sloučení je potěšení – v rozluce zase strast.
66. V pomluvách je utrpení – ve chvále zas slast.
67. Nech prvé i druhé stát a budeš mimo slast a strast.
68. Dvojnost vždy nestálé je povahy.
69. Ze třech dva a z těchto nechť je Jediný.
70. Rozdělením dvou – běreme úděl na strasti oněch dvou.
71. Spojením oněch dvou – jsme s veškerenstvím spjati.
72. Ve zření chyb bližního – tříští se síly Jednoty.
73. V ne-zření oněch chyb jeví se Jiskřivost Samohyb.
74. Temeno hlavy? Jedinost! Království bez mezí.
75. Lehkost zářivých bohů lze vlastniti kdykoli.
76. Poznání je ne-poznání. Zapomeň školní!
77. Temeno hlavy jiskří-li – kde že jest? Všude.
78. Vědomí osoby – kde trůní? Temeno hlavy.
79. Kde dále vědomí přebývá? Chodidla nohou.
80. Temeno hlavy, chodidla nohou – současně.
81. Kam zmizela tíha osoby? Kam osoba?
82. Zahod' miligramy a ještě menší váhy – není-li osoby.
83. Radostivost přirozená. Blaženství prsto vznětů.
84. Kupodivu: Též vzněty, jež samočinně se zvedají a zase ustávají.
85. Jsouce pozorovány, vynořují se, aby se vynořovaly a mizí, aby mizely.
86. Poznání je ne-poznání. Vědění – nic nevíš.
87. Ustání je plno činnosti. Činnost plna smrti zas.
88. Hlubiny jsou povrchem – povrch hlubinami.
89. Hlubiny zase jako takové jsou a povrch povrchem zůstává odevždy.
90. Jak vědomí uchopí, tak pochopí. Jak vědomí je uschopněno – takovým je ten který jedinec.
91. Idiot je jako takový: osvícený právě též jako takový.
92. Nespočet kmitajícími vzněty, určuje každý s e b e , v každém t e d' .
93. Nespočet jisker. Každá cítí „já“, od jiných jisker oddělena.
94. Jedna v druhé, druhá v třetí – nechce zaniknouti.
95. Z vševědoucího Ohně jiskry jiskří a zpět se vrací zas.
96. Proto: Bolest, rození, žití, chřadnutí, smrt. Jedním slovem: strast.
97. Zapomenutí „já“, jiskra probuzená, s Ohněm totožná.
98. Postřehneme v sobě Oheň vševědoucnosti ve zpětněběžném procesu smyslů.

99. Smysly vnímají a přece jsou tiché – nefungují.
100. Proto: V zavítí – růže rozvitá. V rozvití, plno ostrého trní.
101. A zase. V rozvití – všudejsoucí Koruna Nesmrtelnosti.
102. A zase: V zavítí – tupost – nevědomost.
103. Moudrého nezmate pojem slov. Nemoudrý vždy je zmaten, i když jasně je hovořeno.
104. Každý den šat oblékáme. Kupodivu však! Jsme již oblečení.
105. Jak to? Táže se mnohý. Takto: máme šat těla.
106. Proto: Každý den po druhém se oblékáme.
107. Milion dalších šatů různých tvarů je připraveno pro nemoudrého.
108. Svítivost větší tisíců blesků, očekává Moudrého, když odkládá těla šat.
109. Není-li přítomna spekulace, chytračení – přirozená prostota kraluje.
110. Kraluje-li – vyplňuje nejbližší i nejbzdálenější propasti Kosmu.
111. Proto si ponechme Prostotu, v níž samobytující Radostivost.
112. V uvědomění si Domova Skvělosti, mizí jak obláček na obloze – strast.
113. Mnohé hlasy se ozývají: Oceán Blaženství není.
114. Necht' ptají se jedinci hlasů těch: Jaké to prvky u mne dominují, že ani kapku tohoto Blaženství nepocítují?
115. Celý svět koupe se v Moři všudejsoucího Blaženství.
116. Každý tvor vlastníkem je krůpěje vševědoucího Moře Blaženství.
117. Zapomene-li jedinec osobu – sebe, krůpěj vševědoucího Moře Blaženství s Mořem oním se spojuje. Nastává tak Všeblaženství.
118. Radujme se – že ve smrtelném lze Nesmrtelně žít, když smrtelné je zapomenuto.
119. Radujme se – že v zapomnění – já – Blaženství Všejá se jeví.
120. Radujme se – že omezenost je zpřetrhána ve ztracení – já –.
121. Zahod' me proto – já –, které v mnohosti setrvává, abychom poznali neomezenost Jednoty.
122. Radujme se, že kyne nám nesmírná Nádhera v zapomenutí – já –.
123. Přirozený Stav je prost hrubých i jemných impulsů chtění – násilím se někam dostávat.
124. Není chvilkovou – blesknou extází. Proč se tedy držeti této?
125. Pro držení se – jemného –, odpor ke – hrubému – je pocíťován.
126. Kdo v rozvití smyslů žijí světu, ku – jemnému – odpor cítí zas.
127. Jsou hrubé, střední a jemné fáze světa, viditelné i neviditelné.
128. Někdo „padne“ do jemnějších fází světa a hrubé mu mizí.
129. Když zase „vypadne“, tvrdí: Žil jsem Pravdu:
130. Kdo v hrubých fázích světa se pohybují, tvrdí též: Žijeme Pravdu.
131. K Probuzení plynulému je však třeba prohlédnouti – hrubé – jako hrubý klam a – jemné – jako jemný klam.
132. Pro lpění na fázích Pravdy jemné, není žita Pravda sama.
133. Přirozená inteligence – není inteligencí školní.
134. Chceš? Chybuješ! Nechceš? Také to je chybou!
135. Co je správné? Aniž chtít – aniž nechtít.
136. Přirozený Stav je pln nenamáhající, nechtějící, sebezpozornosti – bdělosti.
137. Plynulé Probuzení je plno bdělého, nenamáhajícího Sebeuvědomění.
138. Plynulé Probuzení neobsahuje ani zlomek impulsu osobní námahy.
139. Ne z musu, ale ze samočinného soucítění – Probuzení hovoří. Kdyby museli, nebyli by
V o l n í .
140. Jedna je Pralátka. Mnohost z této j a k o b y se zjevuje.
141. Nezáleží na tom, jak, kdo, onu Pralátku jmenuje.
142. Důležité k Osvobození je, že ona Pralátka vskutku existuje.
143. Zbytečné další jsou o tom rozepře.
144. Pro poznání Blaženství je nutno prakticky vědět, čím ona Pralátka je.

145. J a k o b y hrubá, viditelná, toť jedna fáze.
146. J a k o b y jemná, étherná, toť druhá fáze Pralátky té.
147. J a k o b y pohyblivá, toť jedna fáze.
148. J a k o b y v klidu se nalézající – toť druhá fáze.
149. Viditelné i neviditelné je j a k o b y . Není takové, jak smyslovost zaznamenává.
150. Jak vypadá ona Pralátka? Rozum i cit nepochopí.
151. V houštinách nevědomosti se rozumář i zevní citlivec utopí.
152. Jelikož ona Pralátka vskutku je, je možno v trvalém ztotožnění s Ní – uniknout utrpení.
153. Radujme se – že ona Pralátka je Blaženstvím Pravdy.
154. Kdyby toho nebylo, ani jediný tvor nemohl by dojítí Probuzení.
155. Osobní jáství je skupenstvím paprsků ničivosti. Samo o sobě dále se štěpí.
156. Impulsy nenávisti jsou zmohutněnými paprsky ničivosti.
157. Různé vzněty sobectví jsou slabšími paprsky ničivosti.
158. Koho zabíjí? Vyzařovatele přímo, třebaže ne vždy okamžitě.
159. Přijímatele nepřímou, třebaže zjevně to může býti i okamžitě.
160. Vyzařovatel i přijímatel více méně trpí. Vyzařovatel zodpovědnost bere, příjemce trpí.
161. Celek je poškozen ničícím paprskem jednotlivce, který je zlomkem celku.
162. Impulsy osobní lásky jsou odrazy slabé paprsků ničivosti.
163. Impulsy osobní lásky nepřímou zasahují paprskem ničivosti. Proč? Snadno se mění v paprsky odporu.
164. Impulsy Soucítění jeví se tehdy, když jáství se rozplývá.
165. Proto: Impulsy Soucítění jsou mimo lásky a nenávisti, kteréžto dva póly pramení z osobnosti.
166. Soucítění je prosto osobnosti, je-li správné.
167. Soucítění je proto mimo pocity odporu a příchylnosti.
168. Soucítění je proto pravým paprskem Životnosti.
169. Velmi vzdáleně působí kladné paprsky lásky, jež nepřímou napomáhají k Životnosti.
170. Je jisté, že prvky kladné dokonalejší jsou záporných.
171. Je jisté, že prvky kladné mají větší schopnost slučování.
172. Je jisté, že prvky kladné, osobní láska, příchylnost a podobně mohou vésti v přetavení k pravému Soucítění.
173. Je ale jisté též: Není-li kontroly nad branami jednání, prvky kladné se často zvrhají v záporné a nesou s sebou ničení.
174. Bleskově vzněty různé se střídají, tvoříce osobnost.
175. Pralátka zažívána je tehdy, když osobnost hyne – mizí.
176. Osobní jáství – je neskutečné – podobně jako modrost oblohy.
177. Jiskry Všemohoucího – jsou jen j a k o b y .
178. Všechny jsou současně též jen j a k o b y jiskrami, od sebe vzájemně odděleny.
179. Všechny jsou v Pravdě jen jedinou Pralátkou Blaženství bez proměny.
180. Myšlení zhoubné tvoří těla nádory. Tělesné staví, a nebo boří.
181. Myšlení nemoce činí, a nebo hojí – podobně jako radioaktivní záření.
182. Co je forma – to ovšem mizí zas, když naplní se čas.
183. Metla lidstva věků všech: Zhoubné myšlení.
184. Metla lidstva věků všech: Odklon od prvků kladných.
185. Metla lidstva věků všech : Sklon k prvkům záporným – veliké sobectví osoby.
186. Zkoncentrované navenek jáství je plno mohutnosti.
187. Toť metla, kterou se lidstvo vzájemně šlehá – jako jednotlivce i jako celek.
188. Nebylo by tomu tak, kdyby jáství bylo plno šlechtnosti.
189. Myšlení buduje kvalitu vlásečnic těla. Krystaly virusu různě se seskupují.
190. Bleskovými vzněty chybného myšlení – nemoc buňky vzniká.

191. Špatná kvalita virusů. Příčina? Negativní vzněty chybného myšlení.
192. Uvedené však nelze vždy odvrátit, neb je to odezva z tisíců dřívějších zrodů.
193. Myšlení buduje tělesný zjev p ř í m o , třebaže skrytě.
194. Mentální vzněty nejjemnějšími jsou vlnami.
195. Je-li tělo Arahata zasaženo nemocí, nemizí Probuzení.
196. Příčiny uvedeného tkví v dřívějších vznětech nevědomosti, než Volnosti bylo dosaženo.
197. Šíp vystřelený do prostoru též se zpět nevrací. Chybné vzněty z minula neběře Arahata také zpět, aby neprodloužil žití tělesna. Ony vzněty samy musí dojít ustání.
198. Rozum osoby často diví se: Proč velryba spolkla Jonáše?
199. Jak jen je to možné – když jí schází k tomu zaživací ústrojí?
200. Vše doslova běrou – rozumí. Proto Životnost jim uniká.
201. Jak je známo, velryba je uschopněna jenom menší rybky lapat a Jonáš byl přece rybou velkou – dvounohou. Tak „rozumní“ uvažují.
202. Velryba však? Velikou je vskutku rybou. Obojživelníkem dokonce.
203. Velryba? Toť veliké je Mlčení. Na to zapomněli rozumní.
204. Velké Mlčení Jonáše pohltilo. Proto se mu velmi líbilo v břiše velryby.
205. Velryba však vyplivla jej zase – protože ji tlačily vzněty Jonáše.
206. Tam, kde vznět, tam žízeň tryská a veliké Mlčení mizí hned.
207. Jonáš přestal Jonášem být, když spočíval v břiše velikého Mlčení.
208. Ono zpět vyplivlo jej a on vypravoval, co zřel za divy. „Rozumný svět“ dále se však diví.
209. Rozum nemiluje pravdivých pohádek, neboť v jeho světle jsou samá lež.
210. Kdo ví, velkým Mlčením se stává a přece hovoří.
211. Kdo neví, též hovoří, ale nic nepoví svými slovy.
212. Kdo jest chytrým, není Moudrým.
213. Kdo jest Moudrým, není chytrým, neb jej každý ošidí.
214. Znátí přirozenost věcí všech – jest Moudrost.
215. Znátí mnohost bez znalosti Jednoho – jest pošetilost.
216. Moře příliv má a odliv. Každý potůček a řeka též.
217. Moudrý? Je jak voda. Je pln rytmického přibývání a zas ubývání. Zdarma vzal a zdarma dal.
218. Nikdy mu však neubývá, ačkoliv se často zdá, jakoby se ztrácel.
219. Ztratí-li se, je to tehdy, když se vrací v Domov neproměnný.
220. Moudrost netratí se, když pronikne zjevem, transmutujíc se s ním v Jedinost.
221. Je ve zjevu i mimo něj. Všude září pravá Přítomnost.
222. Co se staví smyslovosti před oči, je však jako sen.
223. Píseň stará jako lidstvo samo: Tam, kdo hrozí, bývá zahuben.
224. Píseň stará jako lidstvo: Kdo má v srdci Mír, je zachráněn.
225. Není třeba k tomu další komentáře dodávat. Svatost? Tu je třeba bezprostředně prožívat.
226. Dobrovolně kdo neuzrál k smrti, touží formu zachovat.
227. Kdo si chybně představují Pravdy Blaženství, nechtějí jáství se vzdát.
228. Vznešenost, jež Přirozeností je tvora každého, nelze ničím zabít.
229. Milovník Pravdy? Nemá se nikdy báti. Kdykoliv třeba je, tělesný zjev má v oběť Pravdě dáti.
230. Nevznikají-li mentální vzněty, Oceán Blaženství se jeví.
231. Je-li toto utišení – Prazdroj Života sám v Sobě spočívá a není světa.
232. Mentální vzněty, jich zhuštění, mohutnost či slabost je jen j a k o b y .
233. Jejich zbarvenost, kladná, či záporná, se silami tvořícími a ničícími, je jen j a k o b y .
234. Proto v pravdě: Mentální vzněty nevznikají. Jestliže nevznikají, aniž zanikají.
235. Z hlediska Probuzení – jsou bezpředmětné, ilusorní.

236. Jež světa jsou jen co by odraz slunce v zrcadle, neskutečné – klamné.
237. Samskaras, jež bez ustání plnou, jsou jako takové, dokud stává Obec, Učení, Učitel.
238. Koho poznána je Pravda, uvedené mizí.
239. Nepoutání se na příjemné druhy klamů vede k jich prohlédnutí, jakožto skutečně klamů.
240. Dech spjat je s myšlením. Jakými vzněty zabarven je, takové síly dominují.
241. Viz zjevené různé postavy s jejich různými znaky.
242. Viz různé formy toho kterého organismu zvířecího i jiného.
243. Viz roztodivnost přemnožství rostlinstva. Viz rozmanitost nerostů.
244. Toť zjevné následky myriad vznětů v myriádách časových úseků.
245. Vše hluboce dýchá, bezpočtu jisker Vševedouca hluboce dýchá.
246. Samy o sobě jsou ony jiskry plny vědomí. Všechny prolíná však jediné Sebevědomí – Vševedomí.
247. Málo jisker je – které vědomě žijí ono Vševedomí.
248. Vědomí – dech – těsně spjat jest. Tak příštích teď dán je provoz v současných t e d' .
249. Z d e – t a m – j i n d e – zbarvenost vědomí – dechu, tak, či jinak se projevuje.
250. Veškeré jevy, jež smyslovosti se jeví, jsou následek.
251. Lidský zjev plný rozumnosti? Je sama sebe klamající nerozumností.
252. Koruna všeho tvorstva – člověk? Stává se takovým, když koruna všude se třpytí.
253. Člověk jako osoba? Je snem, jenž další snění rozvíjí.
254. Sarva Šunya? Nelze si o ní činit dohady, neb kdo tak učiní, stane se nevyléčitelný.
255. Mahaparinirvána? Je stále z d e a v š u d e .
256. Zapomnění sebe – k uvedenému vede. Vědomí sebe od uvedeného vzdaluje.
257. Pokud plno je myšlení – zvedá se plno řeči.
258. Je-li zapomenuto myšlení, aniž řeč se zvedá.
259. Je-li slůvko – já –, je i slůvko – ty –.
260. Pokud uvedené stává, není dosaženo Jednoty.
261. Myšlení když domyslí – kupodivu – samo dál se zvedá. Samomluva tato však více nenamáhá.
262. Když jsi plným pravé řeči – němým zůstáváš.
263. Jsi-li plným Radosti, nikdy znaven nejsi touto Radostí.
264. Mnohý se těší na dovolenou. Jiný má stále velikou Dovolenu.
265. Někdo se těší, že pojedje tam či jinam. Jiný je bez ježdění, obšťastněn sám sebou.
266. Spěcháme? Kam? Prohlédnout tento spěch, jsi v pravém pohroužení obšťastněn a sám.
267. Na hory chystá se mnohý a přec v jeho zjevu hory tiše stojí, čekajíce na slezení.
268. Kdo slézají hory vnitřní, jsou pravými hrdiny, kteří netrpí nikdy závratí hlavy.
269. Mnohý hovoří: Na Jadranu je překrásně. Nám je to však lhostejné.
270. Ovšem je lepší pojídat jádra, než tvrdou skořápkou dávit se.
271. Někdo má raději zas Pobaltí neb Černomoří. My spočíváme raději ztraceni v pravém Moři – bez ježdění.
272. Máš kapsy plné peněz a nevíš, jsa nešťasten, kam dříve by jsi s nimi vlez?
273. Nám stačí nohy osoby a místo luxus restaurantu pramen křišťálový a tiché posezení.
274. Hledáš kout rajský na zemi, kde spočinul bys nejrychleji v extasi?
275. Nám stačí nepatrný země kousíček, v který jsme jati omylem, zapadli. Je jím zjev tělesný.
276. Toť nepatrný kousek země je, těla zjev.
277. V něm více vody nalézá se a země proto je jen jako bod, opěrný ve vodě ostrůvek.
278. Když s vodou tou se vláčíme, již po další ilusi, tož nádhera je též v tom Českém ráji.
279. Není třeba ani vláčet těla zjev v jiné, fantasmagorické končiny.
280. Vždyť ráj je na pohled, a nebo? Peklo také hned.
281. Iluse mocná v tříštivé prajiskry se tříští.
282. Svět v osobní radosti se baví a bolest v zápětí se jeví.

283. Moře světa je opěváváno a pravé skryto zůstává.
284. Zemské břehy vodou jsou omývány a přece země tvrdá zůstává.
285. Dav nedbá však ničeho. Vždy znovu směje se a raduje.
286. Dav vždy znovu nedosažitelné chce: ráj na zemi.
287. Utopie – stará i moderní – ráj na zemi.
288. Člověku sice křídla narostla, ale ničí jimi fyzické spolutvory i bytosti mentální.
289. Vše je Řím. Toť oblíbené rčení světoběžníka mnohého v současných teď chvilkách.
290. Vše je Lhasa. V dalších teď – s oblibou budou tvrdit světoběžníci jiní – až Lhasa zevšední.
291. Většina světáků nepozná prakticky světa ilusi, protože příliš jsou zchytrali.
292. Otázky zvedají se. Jedna druhou stíhá a druhá zas třetí. Jako stíny jsou – rychle za sebou.
293. Z neklidného, chtivého myšlení, impulsy otázek se zvedají. Je-li domyšleno – trýzeň otázek více není.
294. Je tolik toho k žití, co chtěl by mnohý zachytit. Však uniká to stále a nevrací se víc.
295. Jiskřivost stálá je. A přece v každý mžik je jiná.
296. Osobnost? Chabne, mizí. Nezměrná závrať Sebe – jímá.
297. Impuls když žízňě hasne, není již, co chytal by jsi víc.
298. Zved i kles – toť jasné. Třpytivý samopuls – nic víc.
299. Nesmírný odpočinek. Musel se dostavit. Nesmírné když je myšlení, jednou se musí zastavit.
300. Nezměrnost Sebe. Nehledej jinde Nebe.
301. Nezměrná Svítivost? Odevždy vědoma je Sebe.
302. Miláčku dvounohý. Zapomeň, že máš nohy. I ruce odmysli a spočiň na temeni hlavy.
303. Spočinutí to ale všude je, když neдрžíš se sebe.
304. Uvedené je prostinké jak ozon a vskutku velké Nebe.
305. Hubuješ na svou strast? Toť chvilka jenom pouhá. Odhod' ten rmutný plášť a požene tě pravá touha.
306. Kam? Tam – kde stále dlíš, aniž vědomě o tom víš. Ve světě? Nechtěj nic, neb bolestný to kříž.
307. Třpytivost Sebe zíraje, svět je jen co by sen.
308. Jiskřivost Sebe poznávaje, kdo toužil by ještě po něčem?
309. Sám se sebou si hraješ, jako bys právě do života všel.
310. Nezměrnost Sebe poznávaje – komu bys dveře otevřel?
311. Dveře jsou stále však otevřeny. Vstupujte bez tlučení.
312. Co byste hledali? Nesměrná Vznešenost je v každém teď přítomná – bez ustání.
313. Nesmírný Odpočinek, musel se dostavit po mnohém myšlení.
314. Veliké ne-myšlení, toť Příčina prvá i poslední.
315. Blaženství Sebe je nezměrné. Kdo mohl by Je odmítnout?
316. Odlesk jiskřiček z Něho létají. Za nimi honí se vždy bloud.
317. Tíživost sugestivní kde že jest? A kde hmotnost všech těles? Blaženství étherné všechno jest.
318. Nemocné tělo povstalo. Něco, co neodlučné jest, něžně se usmálo a dalo tělu polibek. Veliké Spojení nastalo.
319. Ono odevždy zda jest, Ono odevždy všude jest.
320. Sebeprobuzení stále se rozvíjí bez rozvíjení, pro vlastní potěšení.
321. Ó, lidé rozmilí – kdybyste věděli. Však právě, že „víte“, jinak si čtené vyložíte.
322. Ó, lidé rozmilí – kdybyste tušili. Však právě proto, že „rozumem tušíte“, jinak si vyložíte.
323. Nezměrnost Sama k Sobě mluví. Pěnivost vody je též jejimi hlubinami.
324. Lesk forem je od nich samotných nerozdílný.
325. Hra nesčetně má stran a ještě více herců.

326. A přece: Herec je jenom jediný. Toť Míru-plné zjištění.
327. Kde je jeden? A kde dva? Kde je forma? A kde ne-forma?
328. Kde slast a kde zas strast? Kde země a kde vlast? Nežijí v Poznání.
329. Prorocství starší jsou jak svět a jasná jako Denice.
330. Tvorové? Dokud chťičem jsou poháněni, kratší životy žijí jak jepice.
331. Častokrát mnohý se těší, Blaha pln, drží-li Milenku vesmírnou v náruči.
332. Z Blaženství však zase vypadne a trýzní jej pojem „dvě“.
333. Kdo prohlédá však trvale, tomu se nekalí oko víc, neb v Jedinosti rozplývá se hned tisíců tisíc.
334. Veliký hoří Oheň a Ukřižované v něm. Nikdo mu nespěchá ku pomoci.
335. Svět strasti bude proto stále, neb bližní nezří v očích bližního též svoje oči.
336. Slunéčko velkého Poznání když usměje se na tě, tu ihned mizí pojem „dvě“. Vesmírem oděný – zažíváš ihned vše – jak „ne“.
337. Mrtví odevždy zřeli tvar. Proto nezří Bezmezné. Tak je tomu stále dál. U nich je všechno „mé“.
338. Únava jedné když složky je, druhé zase ne. Když prvá se rozpadá, druhá hned všude je.
339. Na chvilku jenom musel jsi přijít sem a zase odejdeš, abys snil jiný zase sen – když neprohlédneš.
340. Na chvilku jenom Moudrost tě osvítí, jsi-li chudý a připraven.
341. Když vskutku Moudrý jsi, zůstáváš stále v plášť Moudrosti zahalen.
342. Kdo bohatstvím je však obtížen, nevlastní Moudrost víc, i kdyby pročetl milion knih.
343. Zpěv můj je samorostlý. Z nikoho „druhého“ nevzal jsem předlohu.
344. Všichni, kdo přede mnou byli již, pěli též, jak zachtělo se komu.
345. Tajemství odhaluji. Přece však neřekl jsem nic.
346. Jak mohl bych něco odhalit – když odkryté vše zříš?
347. Nikdo Mne nezná. Ani ten, kdo tvrdí, že nejlépe Mne zná. Přece však: Jsem známý všem.
348. Hledáš Mne zde a vedle též a přece všude jsem přítomen.
349. Ó, krásno lidská, jež nečisté vždy znovu zříš. Nehledej Krásno nahoře – ale i na zemi je viz.
350. Všechno Jedno je. Jediné kolečko jen. Bublina malá či veliká, věc proplétá se v něm.
351. Jen j a k o b y - neb vše to zas je sen. Z té nebo oné strany když pohlížíš, zříš líc a nebo rub zas jen.
352. Však jediná je Pralátka. A to je jisté. To odevždy je Čisté.
353. Čiň, co chceš, cokoli. Sám sobě činiš.
354. Vezmi na bedra mnohé úkoly – zpět vrátí se ti vše.
355. Všechno je spleteno a přece rozvázáno.
356. Všechno je smeteno a přece rozmazáno.
357. Mastnota uchyť se na skle a více nevidíš.
358. Čisté počne se jevit matně a proto Čisté přehlížíš.
359. Jak mnohokráté řekl jsem: Vše čisté stále je.
360. Hříšníci? Ovšem zde i jinde, vždy hříchy hledají a do nich padají, v kruhu se pohybují.
361. A přece: Radost provází jas a dobrý skutek zas prolíná, co jsme uvedli. Před námi jiní to samé našli.
362. Nedrž se ničeho, když vlastníkem všeho být chceš.
363. Vše, s čím spojuje se vjem zrakový když srdce žádá hned, je člověk ubožejším jak mravenec.
364. Nedrž se tvarů, když Bezejmenno žít chceš.
365. Sobě sám když připadáš, jak bys mrtev byl, netoužíš letět víc do Nebe, neb vlastní je v každém „ted“.
366. V uhaslé žízni po bytí září i bláta kal.
367. V uhaslé žízni po bytí nejví se více žal.

368. V uhaslé žízni po bytí, kdo by se čeho bál?
369. Zpopelni proto srdce své. Necht' nezjeví se impuls chtíče víc.
370. Cenu zhasnutí žádostí nevyváží miliony sluncí a oběžnic.
371. Odhalil jsem sobě sám podivuhodnou věc, ačkoli každý jiný jedinec může říci: „Toť prosté přec“.
372. Když v žití žádal jsem, viděl jsem ve zjevení se bdělosti, že veliký jsem omezenec.
373. Žádost když klesla na neutrální bod, Blaženství nezměrné mne zahalilo hned.
374. Tak omezení vzrůstá se vzrůstem žádostí. Jak může počínání takové plodné ovoce přinést?
375. A Blaženství přirozené, jež stále všude všechno je, vzniká zas samo od sebe, v poměru k ustávání žizně osoby.
376. Jelikož osobnost však klamem je, tu Blaženství ono nepulsuje – nevzniká – aniž zaniká. Je neproměnné a stále přítomné.
377. Mizí jen – j a k o b y , se zjevením se klamně osoby.
378. Odhalil jsem tak sobě sám velice prostou, podivuhodnou věc, že karty svého osudu, ve vlastní ruce držím stále přec.
379. Tak omezenost osobní je závislá na vzrůstající žádosti.
380. Bud' okamžitě slábně, mizí, a nebo ihned mohutní.
381. Tak trpytivost Sebe vlastniti možno kdykoli.
382. Na tento způsob je možno Sebe rozšířit kamkoli.
383. Ve vlastním Domě bydlíš pak, který nemohou bližní nalézt, je bez rozměrů a nalézá jej jenom ten, kdo neztratil sebekontrolu.
384. Třešňové plody sbíral jsem na N e b i a přece na zemi. Nastrkal jsem je do kapes a teď je vytahuji.
385. Bez ladu skladu? Ano, toť Všeducha výkyvy.
386. Křivé jsou též mnohé pěšiny a přece na nich možno nalézt velké ztišení.
387. Kdo dovede odpočívat a při tom pracovat?
388. Kdo procházet se a při tom stát?
389. Kdo nepohnuté tváře a při tom se usmívat?
390. Přirozenost všech věcí znát a nerozlišovat?
391. Milovat, aniž by hřešil či zhřešil?
392. Kdo zpívat umí, aniž by hlásky vydal ze sebe?
393. Kdo radovat se s bohatými, když sám je chud?
394. Kdo potápět se hluboko do moře bez skafandru a plovacího umění?
395. To umění jsou, peníze světa k nezaplacení.
396. A přece: Svět za penězi se honí, o zmíněných věcech ničeho neví.
397. Často se mluví o básnictví. Sám nevím, co to jest.
398. Přemýšlí tiše plynoucí voda, kde bude konec jejích cest?
399. V oceán voda tiše vplouvá. V páře se vznese a zas je déšť.
400. Se všemi bytostmi? Podobně jako s vodou jest.
401. Život jsem zasvětil Vznešení. Dlouho mne chovala v Klíně Svém.
402. Zdarma jsem dostal odměnu. Proto ji přeji tvorům všem.
403. Pěvec jsem neznámý. Oděv můj chatrný trhá se stále víc.
404. Co tady? Nač všechny světa vlády? Tvorstvo se jimi jak jedem opíjí.
405. Nevidí sebe v pravé Nahosti světa, chtějí, pobloudilí.
406. Nevidí, že vše je jako sen – jen j a k o b y .
407. Co tady? A co tam? Vše jedno je. Tak poznávám. Není žádného rozlišování.
408. A přece: Jakoby: Hrabivost s lakotou, blaženství s radostí, příbuzné vzněty se slučují.
409. Svět topí se v chtíčeplné louži.
410. A přece: Je to jen j a k o b y , neb je to vše mocný sen.

411. Vše čisté je. Neříkej, že není tomu tak. Když špinavost je zřena, ihned nás chápe strast.
412. Vše čisté je. Věř, že vskutku tomu tak. Jsou nižší to jen hlediska hlasů, jež volají, že si to nalháváš.
413. V myriád myriádách vznětů sis vykouzli svou strast, že vše je plno špíny, že ze všeho jen vane chlad.
414. Buď proto rozumný. Jiskřivost Pravdy byla, je, bude, vždy stálá bez mezí.
415. Samozáři není třeba druhotného osvětlení.
416. Složitě vědění provází strastiplné myšlení.
417. V Duchaplné prostotě ne-vědění je Blaženství ne-myšlení.
418. Miliony tvorů žije v jediném tvoru – člověku.
419. Miliony vznětů je buď povznáší nebo strhuje v temnotu.
420. Mikrokosmos. Makrokosmos. Rozdělení myšlení dvojí zří.
421. Mikro – Makro – je Jedinost. Nic a vše – bez rozdělení.
422. Není dvojí – pohyb a klid, ale jen Jediné – Pohyb – Klid.
423. Jiskřivost, ačkoli uhaslá. Bez počátku a bez konce a proto beze smrti a bez zrození.
424. Zpopelnění. Mrtvoly, plné pravého života znázorňuje, co jsme uvedli.
425. Blaženství, nenamáhající se o doražení Blaha, toť Ona Přírozenost pravá.
426. Slunce nikdy nezrozené, plné stálého Odpočinku.
427. Obloha vždy modrá, bez mračného čerění.
428. Tichý Stav Smrti, plný pravého Života.
429. Velebnost nespočetných hvězdných sluncí Velebnost Pravdy nepřevyší.
430. Ustání zvedajícího se myšlení – Klid neskonalejší.
431. Ustaň v mentálním rozbíhání.
432. Varuj se mnohého, složitěho vědění.
433. Setrvej v prostotě ducha.
434. Chudším více než nejchudší dělník a bohatším světa, je vskutku Moudrý.
435. Svět? Povrch vždy znovu prohlíží. Hloubky proto neuzří.
436. Co je duše? Mnoho je těch, kteří se ptají.
437. Ne bezová, aniž kterákoli jiná, jež smyslovostí je k postřehnutí.
438. Skalpely nestačí k jejímu nalezení.
439. Svět v žádném čase nenalézá Duši-Sebe, neb není v harmonii puls svědomí.
440. Tam, kde mnoho úsměšků – tam je mnoho chytračení.
441. Tam, kde mnoho chytračení, tam mohutné je sobectví.
442. Tam, kde mohutné sobectví, tam tma bydlí. Tam není nasloucháno hlasu svědomí.
443. Tam, kde není dbáno hlasu svědomí, tam veliký je odklon od Pravdy.
444. Jen jako třpytný bod padáš v bezednou vlastní Hlubinu, když – já – se rozplývá – mizí.
445. Jen jako tichý samotřpyt trváš ve vlastní Hlubině – když Blaženství vlastního se zříkáš v dobrovolném sebezpopelnění.
446. Tichost tvá stává bez mezí.
447. Tichost tato není však teorií, ale praktické žití.
448. K uvedenému nevede zevní život – medový –, ale veliké zevní a vnitřní utrpení.
449. Pravou Tichost hledáš-li ve světě, obdržíš jen velmi bolestné rány.
450. Jsi-li pln smyslového rozptýlení, na každém kroku bodají tě trny.
451. Kdo tupým je pro vnímání Pravdy, nezří ony trny, jež stále hlouběji se v něj zarývají.
452. Však přece přichází čas prohlédání. Bývá to u mnohého až ve stáří, kdy květy tělesnosti uvadají.
453. V čase, kdy Moudří smyslovost stahují – bloudí blouzní.
454. V čase, kdy světy na jedné straně zanikají, na straně jiné se vynořují.
455. V čase, kdy pravou Svatost počneš postřehovat, nevíš ničeho o tom, že jsi Svatý.
456. Moudrost kdo vskutku žije, neví o tom, že je Moudrý.

457. Když svítí Světlost – nejsou Temnoty.
458. Svatost když vibruje, schází pojmy „já“ a „ty“.
459. Hodnota peněz a věcí všech mizí, mizí-li pojmy „mé“ a „cizí“.
460. Kdo touží „ustati“, bude se vždy „zvedati“.
461. Kdo „nezvedá se“, vskutku v Klidu stojí.
462. Kdo Pravdu touží znáti, musí Jí sebe celého dáti.
463. Kdo odevzdává jen půl a nebo tři čtvrtiny, v poznání Sebe neobstojí.
464. Kdo ostří smysly navenek, ostrého rozumu vždy je plný.
465. Kdo ze světa jsou, jak shora uvedené – činí.
466. Kdo plýtvá Esencí Života, k hnilobě „za živa“ je náchylný.
467. V poznání dechu vše plno života stojí.
468. V nepoznání je zase plno bídy.
469. V dechu je hlubokost Moudrého a mělkost pošetilého, dle toho, jaké je způsoby.
470. V semeni plném je pevné myšlení.
471. V poluci časté té a nebo oné je plno bídy.
472. Když myšlenky jak zvířata venku pobíhají, je to poluci vnitřní.
473. Bloudí násilím chtějí sexu utlumit a on kupodivu, tím více se skrytě bouří.
474. Moudří zas bděle pozorují, jak zvedá se a klesá zas, a snadno jej vytrhují i s kořeny.
475. Násilný celibát mnozí pěstují a různou askesi, aby smyslovost zabili.
476. Ona však v skrytu tíše číhá a přepadá je v nestřeženou chvíli.
477. Jen vytrvalou, nenásilnou bdělostí, lze uvedené snést. To dobře Moudrý ví.
478. Nenásilně, bez impulsů – musu – čistí v Sobě stojí.
479. Nenásilně, plní nenamáhající bdělosti Čistí – milují – aniž by – milováním – Čistotu ztratili.
480. Vše čisté je čistému. I vskutku Čisté však jeví se nečistým – nečistému.
481. Vše Čisté je Svatému. Plno zas špíny všechno je, modláři falešnému.
482. V kostele více svato jak – doma – slabému.
483. – Doma – rád jako v kostele – silný zas přebývá.
484. Silnost i slabost za sebou zanechal Vznešený. Zde i tam, tam i zde – kdekoli, přebývá bez proměny.
485. Jiskřivost bez forem, bez mezí, je Domov Jeho neměnný.
486. Kdo mohl by poskytnouti štěstí tomu, v němž impulsy tužeb ustaly?
487. Tíše spočívá v Sobě Moudrý, když vzněty zemřely.
488. Tisíce bleskových vznětů zvedá se.
489. V tisíci impulsech žádá hned to a hned zase ono, pošetilý.
490. V tisíce štěpných paprsků prasevřetla se tříští, aniž by postřehl Jediného.
491. Nezměrná vskutku je pošetilst žití osobního.
492. Chtíče plní chtějí býti prostí duchem a chudí, aniž by chtivost svojí měli ztratiti. Toť ovšem nemožno.
493. Sprostí jedinci touží, aby se mohli zvat vzdělanými.
494. Bohatí i chudí, bez titulů i s tituly, neznají Chudobu Velikou, v níž pravé je Zklidnění.
495. Nesmírně ješitným je lidský tvor, obývající zemi, když nepoznává Domov pravý, jsa tvorem, jménem chycený.
496. Před miliony lety již inteligence člověka byla mohutnou ve staré Atlantidě a Lemurii a v řadě dalších pevnin, jež v hlubinách vod zmizely.
497. Pohádkou pro „vědu“ je uvedené, jako pohádkou pro ni zůstávají praktiky sebeanalysy.
498. Hledíc ven, nepoznává nikdy Sebe. Hledíc ven, neví, že „vně“ i „uvnitř“ – všude je.
499. Žádá-li srdce, nemůže býti hlava mladá.
500. Jiskřivost věčně mladého Praducha uniká, když hlava na srdce zase zapomněla.
501. Myslí-li hlava, srdce ihned žádá. Je-li srdce jako popel, hlava je hned mladá.

502. Když dobrý o pomoc nás žádá, dejme, po čem se již neumírá.
503. Když zlý nás napadá, tu jej ignorujme. Nejde-li to, s cesty mu uhněme. Jako bychom prázdno pouhé zřeli, tak na něho pohlížejme – klid bez impulsů hněvu zachovejme.
504. Tiše jen – tiše sed'. V Tichu vždy vrať se zpět – když rozptýlen jsa – z něho vyběhneš.
505. Tiše jen – tiše bud'. Necht' v Tichu zmizí světa rmut, jenž na moment tě jal.
506. Tiše jen – v Tichu velkém bud'. Slyšíš? Je mocné ono Ticho. Vše ihned hyne v něm a není světa už.
507. Ó, bud' tich a věz, že šelest vánku slabého je mocný hluk. Proto – hluboce tich bud'!
508. Mnohá dvounohá břitva ostřejší je meče. Jak to, že vlastní myšlenky nesteče?
509. Ostřeší břitvy je jazyk mnohého. Jak to, že nemůže poznati Jednoho?
510. To pro ostrost jazyka onoho.
511. Lidem narostla křídla k létání. Přece však Nebe není pro ně k mání.
512. Kdo umí létat, aniž by stroj a pohonné látky měl?
513. Takový, kdo na stroj a pohon zapomněl.
514. Kdo myslí je ukázněné? Ten, kdo kázeň zapomene.
515. Komu jsou den a noc stejné? Kdo v nadčase oněměl.
516. Když všechno spí, tu bdí, bys smrtí věčnou neusnul.
517. Když všechno jí, tu sám bud' hladový, bys v lenosti ze stezky pravé neuhnul.
518. Svatost nám není třeba hledati, když všude je a vše.
519. Není třeba Vznešenosti se učiti, když Sama zírání na Sebe.
520. Modlitbou beze slov musíš se cele stát a nesmí býti pojem „dvě“.
521. Modlitbou beze slov musíš všude vibrovat, jakožto vše.
522. Moudrost se sama v Sobě zachvívá. Jsi zcela „nic“.
523. Impuls rozumu když vybíhá, tu Moudrost zmizela, neb zjevila se „víc“.
524. Omýval Ježíš nohy učňům svým a oni ožili. Kdyby tak neučinil? Mrtvými stále by byli. Nesčetně mrtvol běhá však po hlavě. Proto jsou mrtvými.
525. Do Pekla vnikl Nebe jas. Tak změnilo se Peklo v trpytný prach.
526. A onen prach je všude rozprostřen. Jiskřivost stálá, toť stálý Boží Den.
527. Tak Světlo svítí odevždy. Kam poděly se tmy?
528. Nezměrná je Filosofie Jiskřivosti, neboť všude bytuje.
529. Nezměrné je Blaženství duchem chudého, neboť on ve ztracení sebe smyslovost nerozvíjí.
530. Mohutným je Klid takového, u něhož ustaly strastiplné mentální vzněty.
531. Veliká je Radostivost pokorného, neboť on, jsa nejmenším, všude se současně nalézá.
532. Kdo miluje Spravedlivost pro ni samu, tato jej cele vyplňuje. A ona je Všebláženstvím.
533. Kdo nebéře nedané, nepodvádí, nezabývá, nalézá Klid Sebeplný právě Radostivosti.
534. Kdo nemiluje tělo, v němž bydlí, hledě naň jako na cizí, a je pln kladů ducha, nezná bázň.
535. Blaženství pln je srdce čistého, neboť on s vesmírným Božstvím je totožný.
536. Kdo soucítění, upřímnost, pravdomluvnost a další klady ducha rozvíjí, snadno postřehuje Všeducha, onu nezměrnou Všeinteligenci, plnou neutuchajícího Blaženství.
537. A ona Všeinteligence není zažívána Moudrým jenom v těle, ale je jako taková žita všude, neboť mezi Moudrým a touto Všeinteligencí není rozdíl.
538. Když oheň, z něhož je hlava stvořena, je zbaven dýmu chtivých vznětů, tu jsi pln všudejsoucí lehkosti a Blaženství.
539. Otevřítí ústa když nemůžeš, ztápěje se v oceánu nezměrného Blaženství, kde že jest osoba?
540. Když osoba je rozplynulá ve všudejsoucí Nádheře, kdo že tě může pochopit? Jen takový, kdo totožnost uvedeného též prožívá.
541. V odhalení podmínek, jež k uvedenému vedou, snadno se stává odhalující kdykoli Samoblaženstvím, všude bytujícím.

542. Kdo odhalí podmínky, k uvedenému vedoucí, jistě během času dosahuje toho, po čem všichni vskutku Moudří touží, plynulého Blaha – Klidu – ustání vznětů, žízň po bytí.
543. Býti dobrým, zřící se činů zlých. Proč? Jen skrze dobré činy Všebláženství je možno žít.
544. Je dvojí Jiskřivost. Světa a Nebes. Prvá tvory jedem chtivých vznětů omamuje. V druhé vzněty ustaly.
545. Prvá hýří všemi barvami. Je světlo v ní i stín. Jiskřivost Nebes však je bezbarvá. Jen jako nic jsi a přece vším.
546. Když západ hoří všemi barvami, nevnímaví ničeho nevidí.
547. Je chladno, vítr, déšť. Uchvácen jsi-li divem přírody, nevnímáš, že tělesnému chladno jest. Vždyť zirájící a zírané Jedno jest.
548. Často se tělesný plášť zimou chvěje. Co netělesné však, to jaré stále jest.
549. Oblaka ve všech časech plují. I s myšlenkami podobně jest.
550. Zíráš, jak za sebou zvolna jdou. A modro mezi nimi. Modro když zíráš vně i uvnitř, jsi ihned v předsíni.
551. A uvnitř Chudoba veliká ti kyne. Jen necouvni! Tam uvnitř všechno hyne.
552. Musí tak být, jak jsme uvedli, nebo – A – s – O – je Jediné.
553. Kdo na temeni bydlí, je jako nic a přece samý samotřpyt.
554. Rozum když zachytit chce uvedené, neví zcela nic.
555. Kdo fyzickým očima patřiti chce řečené, je podoben bláznů, jenž paprsky světla chce prsty uchopit.
556. Věcí bezpočtu, jež dříve zřeli jsme, slévají se v Poznání ve vědomé snění – Jediné.
557. V praxi když poznáváme uvedené, víme, co v pravdě Soucítění je. Nezná toho suchá teorie.
558. Světlo Moudrosti koho prozáří, svět jinak se mu jeví než tomu, u něhož smyslovost všedně se rozvíjí.
559. Pro Světlo Sebe, je i tak zvaný „svět“ co by vše, světelné.
560. Strast i slast – toť výkyvy. Indiferentnost, toť ustálení.
561. Skrze ustálení možno jest, postřehovat, žítí Jedinost, Neproměnnost stavu čtvrtého.
562. Pro činy záporné není možno překročiti hranici, dělicí nepoznání od Poznání.
563. Pro činy kladné je právě možné onu hranici překročit a žítí Poznání.
564. Nebdíme-li nad branami jednání, lenivá tupost nás zachvacuje.
565. Uvedená tupost znemožňuje býti si vědom Sama Sebe.
566. Býti si vědom Sama Sebe, jest pravou bdělostí.
567. Nad branami smyslů bdít, k tomu zevní samota velmi vhodná je.
568. Samota zevní proto milováníhodná je, neboť ona posiluje těla nervy.
569. Skrze samotou zevní, poznávejme Samotu vnitřní.
570. Nervová soustava základem je zjevu tělesného, jeho zdraví. Bez těla pomoci? Nelze se ztratit ve Všepoznání.
571. Proto samoty vždy si važ. Vnitřní i zevní.
572. V samotě zevní snadno lze zažívat velikou Tichost vnitřní.
573. Ovšem že v ruchu světa též Tichost pocítíš, když trochu více víš. Snadno ji ale zase ztratíš.
574. Též v samotě zevní s roztěkaností snadno se ztotožníš. Snadno však Samotu vnitřní zas nabýváš.
575. Tak při vnitřním růstu je poznáváno, že samota zevní má klady před ruchem.
576. A ono zase z Velkého Ticha se zrodilo, bytosti svěžestí naplnilo.
577. Když možnosti jen trochu jsou, spočívejme v zevní samotě.
578. Když vale zevnímu světu dáš, snadno se ocitáš v Prostotě.
579. Světa peníze nevyváží Prostotu Chudobného.
580. Jediný chtivý vznět znemožní vzletět do Nebe pravého.

581. Vlaštovčí mládě létati se učilo a znavilo se, neb křídélka slabá byla.
582. Usedlo v místě plném oleje a peříčka se mu slepila.
583. Marně jej matka ve vzdušný prostor volala, neb slepená křídélka let nový znemožnila.
584. Ačkoli zdravé, nemohlo mládě vlaštovčí přece letěti. Člověk mu musel pomoci přispěti.
585. Člověk učí se vnitřně létat též. Snadno se znaví, když mysl plna chtivých vznětů jest.
586. Usedá znaven v chtivé louži. Křídélka, jež mají mu v pravé Nebe vzletět dát, slepená v světě se plouží.
587. Marně jej Znající zve, ať křídélka od chtivosti své očistí.
588. Když Znající chtivost mu béře, chtivec zle se naň vyřítí.
589. A přece Nebe pravé chtivec chce. Jiné však poznává.
590. A přece – když zcela chtění zbavil se, co zde jen zůstává?
591. Zevní předměty lidé osvětlují a uvnitř mají tmu.
592. Po zevních předmětech vždy znovu touží. To nevede je k Pravému.
593. Zevní samota svítí, když spojena je s vnitřní.
594. Tichost pravá je samozřejmá, když dvojnost v jedinnost se mísí.
595. Vzájemně lidé Mír si přejí. Však znají je jen na papíře.
596. Rádi si pohlednice posílají, aby se zevním potěšili.
597. Kde bytuje však Pravé? Kde Míru – plné?
598. Podivné lidské jsou vzněty. Podivné proto též osudy.
599. Jeden ve snaze druhému pomoci často se sám točí v nedobrému osudí.
600. „Jen sama sebe poznej“, to otřepané je již přísloví, pro lidi povrchní.
601. Mír papírový kde kdo zná, ale jiné je pravé Vědění.
602. Záře Nebes line se odevšad. Svatost i ve sklepě přebývá.
603. Může však kat sám sebe Svatost zřít, když dobrého v něm ubývá.
604. Úzce jsou spojeny kmitočty impulsů dobrých s kmitočty Poznání.
605. S ne-poznáním kmitové impulsy zla se zase spojují.
606. Nevane Praduch skrz lidskou nádobu, není-li umyta v studánce dobroty.
607. Snaha zde proto musí být, smazávat zlé činy konáním dobrých. Kdo navrhuje však zlo další na zlo již povstalé, kam jen se v příštích „ted“ asi dostane?
608. Hrudník se zvedá a klesá zpět. S ním současně také duch.
609. Ticho je zevně a uvnitř též, a tak to správné jest.
610. Žádostí jiskry uhasly. Nechť stále takto jest.
611. Je všední den? Je neděle? Kdo Svatosti je pln, tomu je uvedené lhostejné.
612. Vzněty zlé jiskří a zhasínají zas. Dobré se mění ve stálou Svatozář.
613. Na tento způsob přebývá spolu zápor a klad.
614. Vánoční lístky lidé si vzájemně zasílají. Však tajemství zrození Krista neznají.
615. Ve Velký pátek zase na mši jdou a denně dále Krista v sobě křížují.
616. O hezkých věcech jenom chtějí psát, jež by jim lichotily.
617. Pravdy strohost však znáti nechťejí, neb nuceni jsou pohlédnout v hlubiny svědomí, když slyší ji.
618. Tvrdé je žití onde i zde. Vždyť tvrdým život v každé formě je.
619. Velice tvrdá proto často slova musí být, vedoucí k Poznání.
620. Velice tvrdě musí zníti ve sluch těm, kdož si jich zaslouží.
621. Kdo přeje sobě stále lichotit, pozlátkem sebe omámí.
622. Tvrdá proň pravda potom jest, když poznává, že zlato pozlátkem jen jest.
623. Kdo hluboce miluje své spolublžní, takový nemaže med jim kolem úst. Kdo?
624. K falešnosti sklony má, velmi si potrpí na stálé lichocení.
625. Veliké lichocení v ústech med a v srdci jed.
626. Prostý však jedince bez falše, co na jazyku má, to také v srdci jest.
627. Velikým sirotkem staneš se, toužíš-li po velkém Poznání.

628. Svět je ti neslaný. Ubohé chtivé impulsy.
629. Toužíš jen mřít a znovu mřít. Hluboce toužíš, bys byl nic.
630. Nepozná touhu tu, kdo světem zajat je.
631. Neví takový, co pravá, mystická Náplň je.
632. Všichni Svátí i Světice, odevždy zmítali hluboce.
633. Ve smrti Naplnění – Všeživot žili.
634. Ve smrti vnitřní, pravé Tajemství odhalili.
635. Co dnešní „světci“, „světice“ však chtějí?
636. Touží po Nebi, ale zachovat současně si zemi.
637. Touží po Míru – plném žití v zevním též přeplnění.
638. Svět neslaný je a nemastný. Je zcela bez chuti tomu, kdo poznal jeho svody.
639. Svět hnojištěm je chtíčů všech.
640. Svět kopec špíny jest, když odosobněn hledí naň.
641. Svět louže samá jest a všude samý nadutec. Sám nadutec jsem též, když osobně zas hledím naň.
642. Stojím-li však vedle, jako poutník cizí, nevlastním zcela nic a přece mi každý závidí.
643. Tichost jest Svatost. Však kdo ji zná?
644. Tichost jest hluk. Tak většina poznává.
645. Proto je Tichost děsí.
646. Proto nevědí, co činí.
647. Nevědomost však nikoho neomlouvá.
648. Každý oka-mžik vražděn jest Kristus na kříži.
649. Kdo zírá to? Kdo vidí?
650. Chudoba veliká kráčela ruku v ruce s Ježíšem.
651. Kosmická Jiskřivost hovořila.
652. Nevědomost však, vždy plná tmy, křičela: „Ukřižuj!“
653. Dva tisíce let jen co by blesk. Jen co by jeden vznět.
654. Chudoba veliká stále kráčí světem.
655. Kosmická Jiskřivost ve všech časech hovoří.
656. Nevědomost, vždy plná tmy, ve všech časech křičí: „Ukřižuj!“
657. Různé nauky lidé si navzájem vštěpují.
658. Kde hledati však toho, jenž pravé nauky je pln?
659. Lidé nesmírně rádi maso pojídají.
660. Kde je však ten, jenž stále pojídá sám sebe a stále je masa pln?
661. Oči světa chtivě peníze hltají a kapsy stále prázdné jsou.
662. Bloudi se těší na pensi, ale rychle na všemožné hlouposti mřou, aniž by pense se dočkali.
663. Lhostejně pohlíží na vše „své věci znalí“, nejsouce omámeni fantasií tou.
664. Jsou lidští jedinci, u nich co slovo, to čin.
665. Jsou jiní, kteří jen u slov zůstanou. Ti proti prvním jsou jak stín.
666. Jsou jiní, kteří jen ve snech bydlí a sami sobě lžou.
667. Jsou opět jiní, kteří se „lidmi“ jenom zvou.
668. Jsou skutků dobrých i zlých i smíšených.
669. Podivná směs lidských tvorů. Podivné jejich osudy.
670. Všichni jsou rádi, že přebývají v „lidské tváři“, ačkoli velice těžko je zroditi se člověkem.
671. Posudek světa je dobrý, a nebo zlý. Kdo Moudrým je, je k posudku světa lhostejný.
672. Myšlenky bleskně se míhají, mění. Se světem též je tomu tak. Dnes kuličkou je maličkou a zítra co by pouhý prach.
673. Vše v mysli je. To jisté je. Radost, bolest, smích i pláč.
674. Vše v mysli je. Když víme to, proč zbytečně lkát?
675. Svět „můj“ má útočiště ve „mně“. „Ve mně“ se rozvíjí, a nebo mizí jeho sémě.

676. Svět z mysli vyvěrá jen co by Pravého zrcadlení.
677. Proč bychom truchlili, co učiní z něj vědychtiví bloudi?
678. Lidé se v blouznění kulatí hrdostí nad kroužením balonu, který vypustili.
679. Je to však jen jako mýdlová bublina, jichž děcka mohou vypustit miliony.
680. Vše neskutečné je, jen zdání – jen pouhý klam.
681. Na klamném světě klamnost lidská bydlí a vypouští další klam.
682. Klam tento dobrým může být, vede-li k Poznání.
683. Však vždycky špatným jest, když pýchou omámí.
684. Vše v mysli jest. Vědomí kalné i čisté též. Myšlení otcem slov i zjevných skutků jest.
685. Svět rozbit byl a zůstal jenom třpyt.
686. Tak každému se stává, kdo nechce zcela nic.
687. A na počátku Slovo bylo a toto Slovo bylo v š e .
688. A toto Slovo ve všech časech stejné je.
689. A Ono Třpytivost stálá je.
690. A ve všech časech hovoří.
691. Kdo tiše naslouchá – ten v í !
692. On – Nezměrný, vše rozprostřel. Sám Sebe Sebou přioděl.
693. V nebi i v pekle přebývá, Sám Sebe stále uctívá.
694. V bytostech lidských bydlí jako bod, aby Jej Moudrý nalézt moh' .
695. Je věčně Mlád, kdo Vznešenost Onu zná, i když šat těla odkládá.

O m T a t S a t

Na základě podnětu Jana Lípy přepsal ze stejnojmenného samizdatu Marcel Brůx roku 2012.

Bezplatné internetové vydání knihy
Františka Heina
JISKŘIVOST
pro Vás ze stejnojmenného samizdatu
připravili
Marcel Brůx
a Jan Lípa
roku 2012.

Tento text je určen pouze pro soukromé studium.
Prosíme, akceptujte to.
Děkujeme!

© František Hein, 2012

© Jan Lípa, 2012

© www.arahat.cz, 2012

<http://www.arahat.cz>
silamoudrosti@centrum.cz